

[Finansministeren.]

ringen og det behov for investeringer, vi har. Også dette forhold skal rettes, og det, der er behov for, og det, folketinget og regeringen kan gøre, er at sikre en stram finanspolitik med et stort kasseoverskud, netop som det er foreslået, og som regeringens politik tilsigter.

Til den ærede ordfører for partiet venstre, hr. Henry Christensen, skal jeg så gøre nogle bemærkninger, og jeg vil tage nogle bemærkninger med undervejs til den ærede ordfører for det konservative folkeparti, hr. Poul Møller.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen talte om, at regeringen under valgkampen havde manglet mod til at sige, hvad der kunne komme af udgifter, og havde manglet mod til at fortælle om de muligheder for indkomstudvikling, der var. Det sidste har vi diskuteret temmelig indgående ved disse forslags første behandling og ved tidligere lejligheder; det skal jeg ikke komme ind på her. Om det andet spørgsmål skal jeg sige, at jeg i september meddelte, som det ærede medlem hr. Poul Møller nævnte det, at vi måtte regne med, skal jeg kalde det en automatisk indtægtsfremgang for 1965-66 på rundt regnet 1 milliard kr., og at der af kendte udgiftstigninger navnlig på de lovbundne områder var 700 mill. kr. Men det var af det svar, jeg gav, ganske klart, at der ville komme yderligere udgiftstigninger. Disse udgiftstigninger ville bl. a. bero på beslutninger, som dengang ikke var truffet, men som vi vidste måtte komme, og hvis konkrete indhold vi naturligvis ikke på forhånd kunne gøre op. Jeg tænker her på forhandlingerne om tjenestemændenes lønforhold, på forhandlingerne om landbrugsstøtten, på beslutningerne om investeringernes omfang o. s. v. Allerede af den grund var det umuligt at angive nogen størrelsesorden for de øvrige udgiftstigninger. Hertil kan føjes, hvad jeg tidligere har sagt i det høje ting, at vort apparat til langtidsplanlægning ikke har været tilfredsstillende; det har jeg — jeg tror, det var under finanslovdebatten — bl. a. erkendt over for det ærede medlem hr. Thestrup, og det er det forhold, vi nu er i gang med at rette op, således at vi har større muligheder, også

på lidt længere sigt, for at se, hvorledes udgiftsudviklingen vil blive.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen talte altså om regeringens manglende mod på et par områder. Jeg havde tænkt mig i den anledning at minde om det gamle mundheld om forbryderen, der kredser om åstedet, men det skal jeg ikke udtale mig nærmere om i betragtning af formandens ængstelse for billedsprogets udvikling. Men så meget må jeg have lov til at sige, at man kunne vel i hele den sammenhæng, vi har for os i dag, i højere grad tale om manglende mod hos venstre, for så vidt jeg forstår, er en af årsagerne til, at vi ikke nåede frem til et almindeligt forlig, den ganske enkle, at venstre savnede mod til at indgå et sådant forlig, hvis det konservative folkeparti ikke var med.

Må jeg i øvrigt om udgiftsudviklingen sige, at jeg mener stadig væk ikke, at nogen part af det høje ting, som har stemt for udgiftslovene, kan frasige sig ansvaret derfor og dermed frasige sig pligten til at medvirke til dækning af udgifterne. Man kan naturligvis, som man har gjort det, sige, at man ikke har vidst, hvordan udviklingen ville blive, og at det måtte være regeingens ansvar, men jeg kan nu vanskeligt tænke mig, at man på sociale områder, på undervisningsmæssige områder, med hensyn til lønninger og andre ting her i tinget kan træffe de beslutninger, som nu engang er truffet, uden at man også dermed måtte vide, at der ville komme væsentlige udgiftstigninger.

Jeg må vel gå lidt ind på de betragtninger, der er gjort gældende om, at regeringen har tilrettelagt den politik, der er på tale, på en forvirret og flagrende måde, at man har haft skiftende forslag o. s. v. Jeg vil gerne fremsætte nogle kommentarer hertil bl. a. af den grund, at en del af forklaringen på det, man nu kalder usikkerhed og skiftende standpunkter, jo ganske enkelt er, at en mindretalsregering må tage de foreliggende og dermed også de skiftende muligheder i betragtning ved udformningen af de forslag, der fremsættes. Jeg kan egentlig ikke rigtig forstå, at man kritiserer det så voldsomt. Jeg har en tydelig erindring om, at da den forrige regering, som var en flertalsregering, kom med en fast politik og gen-